

Predikan i Skepplanda kyrka 2020 av Tobias Bäckström

14 söndagen efter trefaldighet

”Enheten i Kristus”

Amos 9:11-15

1 Kor 1:10-13

Joh 17:18-23

Ps: 16, 292:1-2, 61, 71, 60

Hur uppnår vi enhet i en splittrad värld? Man kan tycka att det borde väl vara enkelt, åtminstone på ett teoretiskt plan. Vi kan väl bara lägga av det som skiljer oss åt. Jag pratade med en person en gång angående kristendom och islam. Vi borde slå ihop de olika religionerna, ansåg hon. Kan man inte bara ta bort de lärosatser som skiljer oss åt, det finns ju trots allt mycket som förenar. – Hur ska man annars uppnå fred och få slut på alla krig och konflikter, sa hon. Enighet på bekostnad av tro och sanning, alltså.

Sen har vi de så kallade globalisterna som driver på mot en global världsordning, ett överstatligt FN som med större makt och befogenheter kan förhindra krig och konflikter. Även om det sker på bekostnad av vanligt folks demokratiska inflytande. – Hur ska vi annars uppnå världsfred?

Så blir det lätt när vi människor på olika sätt strävar efter enhet. Det blir lätt en enhet som sker på *bekostnad* av något annat. Sanning eller frihet till exempel. En tillfällig enhet mellan olika folk kan ju uppstå om man får en gemensam fiende som man måste förena sig mot.

Men det är inte den sortens enhet som Jesus talar om. Enhet som inte kan förenas med sanning och rätt är inte värd mycket.

Vad är det då för enhet som Jesus talar om? I dagens evangelium ber Jesus om enhet hos lärjungarna. ”Jag ber att de skall bli ett” säger han. Han ber högt till sin fader i himmelen medan lärjungarna lyssnar. Och jag tänker mig att den bönen nog var riktad till lärjungarna egentligen. Och därför också riktad till oss, som är här idag.

Jesus bad att vi ska vara ett men ger oss också ett mönster hur detta skall gå till. ”Jag ber att de alla ska bli ett, liksom du fader är i mig och jag i dig, också de ska vara i oss.” ”liksom du fader är i mig och jag i dig” Vad betyder detta?

Jo, förebilden för oss, för kyrkans enhet är inget annat än den heliga Treenigheten. Gud är tre – enig. Tre personer, Fadern, Sonen och Anden, men ett väsen. Även om alla tre personerna är Gud, så finns det bara en Gud. Så mitt i denna enhet så finns en stor olikhet. Fader, Sonen och Anden är olika varandra, de är åtskilda som personer.

I apostoliska trosbekännelse börjar vi ju med att bekänna Fadern som skapare av himmel och jord. Sen Sonen som blev människa och frälste oss på korset. Och Anden som vår hjälpare. Det finns ingen inbördes konflikt eller oenighet trots olikheterna.

Den här treenigheten ger Jesus oss som ett mönster för oss för att uppnå enhet. Om vi förstår att vi som människor är förenade på djupet genom att vi alla är skapade av Gud till hans avbild. Kan vi förstå det blir det nog också lättare att hantera olikheter.

Jesus riktar sig till oss, hans lärjungar. Kyrkan har ett särskilt uppdrag att bevara enheten. Genom kyrkans historia har det gått sådär. Personliga maktambitioner och den världsliga politiken har många gånger orsakat splittring. Men det finns ändå mycket mer som förenar oss som kyrkor än som skiljer oss åt. Vi kan konstatera att vi kan formulera oss på olika sätt, fira gudstjänst på olika sätt och tro på olika sätt. Men vi förenas i att vi tror på samma Kristus. Så kan vi inom kyrkan behålla vår olikhet och samtidigt vara helt förenade med varandra. En enhet som går på djupet möjliggör också stor olikhet. För det är i sammanhang där det råder ytlig enhet som ängsligheten blir stor när det dyker upp olika åsikter

Men även om Jesus i första hand tänker på sina lärjungar när han ber om enhet, finns ändå världen med. Om vi blir ett – ”ska världen förstå att du har sänt mig.” Har kyrkan en roll att spela även när det gäller världsfreden? Det verkar så. Som kyrka har vi treenigheten som förebild medan världen har *kyrkan* som förebild. Kan vi vara ett – då finns det hopp för världen också. Ser världen att vi är ett – då skall man förstå att Jesus är sänd av Gud. Då ska man förstå att vi alla hänger ihop, mänskligheten är vävd i ett stycke.

Jesus bön att vi ska fullkomnas och bli ett är en vision som kanske aldrig kommer förverkligas här på jorden. Vi får nog alltid leva med en viss mått av splittring. Men det får inte hindra oss från att sträva efter enhet, det är något som vi ständigt får försöka förverkliga samtidigt som det är något som vi också har att se fram emot.

När vi går fram till nattvardsbordet får vi ta ut denna enhet i förskott. Vi må vara olika sinsemellan men vi binds samman av vår gemensamma tro och vi samlas kring vår gemensamma Herre som vi få ta emot under bröd och vin.